

[Justitsministeren.]

at jeg har forhandlet med Retsplejeudvalget, paa den Maade, at en Del af, hvad Politiet har krævet, ikke findes i mit Forslag, medens en anden Del, som man har fundet berettiget, findes der.

Jeg vil gerne have disse Forslag afgjort saa hurtigt som muligt, men ogsaa saa godt som muligt, og hvis den ærede konservative Ordfører (C. J. F. Sven) vil medarbejde ud fra sine praktiske Erfaringer, vil det ikke støde paa Modstand fra min Side.

Den ærede Ordfører for det radikale Parti (Gunnar Fog-Petersen), som ogsaa synes at have nært Kendskab til Cirkus, skildrede mig som en gammel Berider. Det er et meget begrænset Kendskab, jeg har til den Side af Tilværelsen, men saa meget Kendskab til Heste og Cirkus har jeg da, at naar det ærede Medlem derefter sammenligner sig selv med en gammel Dragonhest, kan det umuligt passe. Saa meget kender jeg til Forholdene, at jeg kunde se, at det ærede Medlem i sine sidste Udtalelser mindede meget mere om en ung Plag, der endnu ikke er kørt til.

Det ærede Medlem af det radikale Parti sagde, at han hellere saa § 760 forsvinde end Justitsministeren, hvad jo logisk ikke er Udtryk for, at han ikke i og for sig helst saa begge Dele forsvinde. Men da han ikke fortolkede det yderligere, skal jeg ikke indlade mig paa en nærmere Vurdering af disse Udtalelser. Jeg takker det ærede Medlem for det Bidrag til Diskussionens Livlighed, som han gav.

Rytter: Den højtærede Justitsministers Toneføring var, efter det Indtryk jeg fik, en helt anden denne Gang end under hans første Foredrag, og jeg har den Svagthed, at naar min høje overordnede er elskværdig, saa er jeg det ogsaa. Ministeren var inde paa, at det maaske var Frokosten, der havde øvet Indflydelse paa os andre. Det skal jeg ikke fordybe mig i, men kun sige, at jeg spiser aldrig Frokost, saa for mit Vedkommende kan det Moment ikke spille ind.

Hvad angaar selve Realiteterne, er jeg stadig ikke tilfreds med den højtærede Justitsministers Diskussionsform. Den højtærede Minister udtalte, at jeg havde sagt, at Lovforslaget burde vente, til man havde set Resultater fra Norge og Sverige. Den højtærede Minister ved jo, at det sagde jeg ikke; jeg sagde, at den radikale Ordfører havde udtalt dette Ønske, og at han i denne Forbindelse sagde det modsatte af, hvad

han havde sagt under Behandlingen af et andet Lovforslag. Jeg har altsaa ikke udtalt et saadant Ønske. Skal vi sige, det er Fejl Nr. 1.

Saa kommer vi til Fejl Nr. 2, som er den, at den højtærede Minister erklærede, at jeg havde kritiseret, at Ministeren ikke havde oplæst, hvad Retsplejeudvalget siger til den foreslaaede Ændring af § 29, 2det Stykke. Det er heller ikke rigtigt. Hvad jeg sagde var, at Ministeren dvælede ved første Stykke og med Hensyn til andet Stykke ventede med at sige noget om Retsplejeudvalgets Stilling, til han talte om § 1017 a, hvorved man fik et forkert Indtryk af Sagen. Det var Fejl Nr. 2.

Nr. 3. Hvad angaar § 1017 a, siger Ministeren, at der staar „undtagelsesvis“, der staar „særlig“ o. s. v. Jeg har imidlertid ikke paa noget Tidspunkt dvælet ved dette, men kun ved det, som Ministeren endnu ikke er kommet ind paa, nemlig at Kontrollen med disse to Ting falder bort. Altsaa, jeg vil bede Ministeren om at citere mig lidt anderledes. Det var Fejl Nr. 3.

Saa kommer Fejl Nr. 4. Ministeren pointerede, at han ikke kunde forstaa, hvorfor jeg særlig havde dvælet ved, at han ikke havde oplæst Retsplejeudvalgets Betænkning til § 760. Det er heller ikke rigtigt, det har jeg ikke nævnt med et eneste Ord. Jeg sagde, at Ministeren oplæste Retsplejeudvalgets Betænkning med Hensyn til § 758, som jeg overhovedet ikke havde omtalt. Det, jeg kritiserede, var, at Ministeren ikke sagde noget om Retsplejeudvalgets Stilling til § 760. Jeg bebrejder aldeles ikke Ministeren, at det ikke blev læst op. Ministerens Udtalelse om, at Retsplejeudvalget her var enigt med Venstres Ordfører, vilde have været mig nok. Men Ministeren gav det Udseende af, at angaaende § 758 var Retsplejeudvalget uenigt med mig. Det var Fejl Nr. 4.

Hvad endelig angaar Telefonaflytning, fik vi jo nu en Forklaring paa, hvorfor den højtærede Minister vilde vente, indtil Sagen havde været i Finansudvalget, og den forstaar jeg. Men den højtærede Minister slipper alligevel ikke uden om Sagen ved at sige, at det er Trafikministeren, som maa give Forklaring, for dette er efter min Mening ikke rigtigt. Trafikministeren maa give Forklaring paa det, der sorterer under ham, nemlig det, der angaar Selskabet og Selskabets Personale, medens den højtærede Justitsminister angaaende det, der sorterer under ham, nemlig Politiets Beføjelse til at lade Telefonerne aflytte, er nødt til at give os en Forklaring paa, med hvil-